

aurora
LIICEANU

Travesti
Identități fluide

POLIROM
2022

Urmările întâmplării

Zilele au trecut și nu m-am mai gândit la recepția aceea. Nu după mult timp, spre surprinderea mea, am primit un telefon. Bărbatul care stătuse atunci la masa mea m-a sunat și m-a întrebat dacă aș vrea să merg cu el la o cafea după serviciu și să petrecem puțin timp împreună. Nu mă așteptam, m-am bucurat, dar m-am și frământat, gândindu-mă la ce s-ar putea întâmpla dacă accept. Dacă nu cumva risc să am o dezamăgire, dacă nu voi suferi în vreun fel. Și am acceptat.

Ne-am întâlnit la o braserie la mijlocul distanței între serviciul lui și serviciul meu. I-am ridicat nota la 9. Era foarte atrăgător, fără să se străduiască să fie atrăgător. I-am admirat culorile. Avea o cămașă cărămizie

frumoasă și o jachetă verde-oliv care se asorta foarte bine. Pantaloni bej, drepti și mocasini maro. Toate nuanțele astea puse la un loc arătau grozav.

Mi-am amintit că citisem într-un ziar englez care este diferența între gust și stil. Putem vorbi de gust dacă pantofii sunt frumoși, sau dacă bluza, ca element unic, este frumoasă, sau dacă pantalonii sunt frumoși, dacă au o culoare frumoasă și sunt bine croiți. La el, fiecare piesă în parte era aleasă cu gust. Dar avea stil? Ziarul arăta că fiecare element vestimentar poate fi ales cu gust, dar asta nu garantează că ansamblul are stil. Având asta în minte, am conchis că era îmbrăcat cu stil. Constatarea mi-a făcut plăcere și a mai diminuat rezerva mea inițială față de el.

Am băut cafea și am înnodat cunoștința de la eveniment, discutând despre oamenii și spectacolul social la care fuseserăm prezenți.

Mi-a spus că a plecat repede pentru că are grijă de fiica lui de treisprezece ani, el fiind văduv. Foarte pe scurt mi-a povestit că

soția lui murise de o boală incurabilă când fetița avea șase-șapte ani. Acesta era motivul pentru care voia să se întoarcă acasă când ne-am întâlnit prima oară.

Mi-a mai zis că aveau o menajeră, o femeie cumsecade, care venea de trei ori pe săptămână să gătească, să facă curățenie, să-i calce cămășile, să spele rufe și tot ce mai ținea de casă. Dar a adăugat că fiica lui era o bună organizatoare, că știa tot ce trebuie făcut, că punea în ordine atât hainele lui, cât și pe ale ei și avea mereu în cap ce trebuie cumpărat.

Mergeau împreună la cumpărături, dar ei îi plăcea să-i facă surprize. Mai precis, să-i cumpere cravate. Avea mult gust, îi plăceau culorile ambigue și bucuria ei cea mai mare era să-i dăruiască cravatele pe care i le cumpăra. Mi-a trecut prin minte că ea făcea lucruri pe care o fată de vârsta ei nu le prea face. Nu am dat prea multă importanță acestui gând.

Am stat pe teresa braseriei. Eu eram îmbrăcată simplu, așa cum fusesem la slujbă,

tinerește, cu blugi negri, balerini negri și o bluză mai colorată. Aveam o geantă tip ruc-sac, nu chiar de școlăriță.

Mă simțeam bine, parcă nu mai eram chiar niște străini. Am vorbit despre serviciile noastre și amândoi am recunoscut că nu ne puteam plânge, aveam slujbe stabile, moderne și salarii onorabile. I-am spus că lucrez în domeniul audiovizual, iar el mi-a spus că este strateg la o companie multinațională.

La plecare i-am zis că nu este cazul să mă conducă acasă, pentru că aveam de gând să merg la cumpărături. A rămas că ne vom mai vedea. Părea că niciunul din noi nu are o relație și că întâlnirea noastră putea fi un început. Nu existau însă bucuria și înflăcărarea care țin de începutul unei relații. Nu eram îndrăgostiți și nici n-a fost vorba de dragoste la prima vedere.

Ajunsă acasă, mi-am zis că întâlnirea de la braserie părea să fie de bun augur și că acceptarea mea discretă, dar evidentă nu mă va pune într-o situație dificilă și nefericită.

El părea un bărbat normal, foarte prezentabil și probabil vânat de colege *single*.

Au urmat mai multe întâlniri, în cursul cărora, încet, încet, ne-am apropiat, fiecare s-a deschis treptat în fața celuilalt, așa cum mi se părea că este firesc. Până la urmă, toate începuturile sunt cam la fel, un tip de ritual, cu referiri la istoria persoanei. Fiecare selectează ce spune și cum o spune.

La una dintre întâlniri i-am propus să bem o cafea la mine. Mă gândisem de dimineață la asta și făcusem ordine în casă. A acceptat bucuros și am venit la mine. Parcă ne simțeam mai bine în spațiul intim al garsonierei, dar în același timp lipsea confortul pe care îl ai într-un loc public, unde poți să taci și să te uiți la cei din jur.

Am vorbit verzi și uscate, despre lume, relații, căsătorii, copii, bani, călătorii și, bineînțeles, despre viitor. Eu cam pasivă, el mai optimist și părând doritor de schimbări care să ducă la mai multă satisfacție în viață.

Suntem încă tineri, ne putem permite să sperăm, spunea.

Făceam deja socoteli. Ne cunoșteam de câteva luni și relația noastră devenise din ce în ce mai apropiată, mai relaxată, mai prietenoasă și liberă de reținerile de la început. Preferam să ne întâlnim la mine, el aducea ceva de mâncare, eu eram degajată și mă bucuram când îl vedeam, iar la un moment dat, așa cum se întâmplă, printr-o înțelegere cu totul personală, dar reciprocă, am făcut sex. Cam inhibați și stângaci la început, apoi tot mai familiarizați unul cu altul, corpurile noastre s-au antrenat, gesturile se repetau cu plăcerea recunoașterii. Ne potriveam. Îmi spuneam, pur și simplu, că am un amant. Era foarte clar că eram amanți și relația noastră avansase.

Nu după mult timp, mi-a spus că ar dori să mă invite la el acasă, să o cunosc pe fiica lui, Natalia. Am acceptat cu plăcere, mă puteam descurca să ajung la el și i-am zis că voi veni singură. Era mai comod pentru amândoi.